

четешъ разказитѣ му за тѣхъ, сѣкашъ, че ги виждашъ живи предъ себе си и слушашъ тѣхния разговоръ. Подъ неговото вещо перо сж оживѣли забравенитѣ наши хубави нрави и обичаи, нашия протичекъ животъ преди и въ първитѣ години следъ освобождението, съ неговитѣ мънички радости и скърби, съ неговитѣ безгрижни веселби или съ неговото безкрайно тегло.

Най-хубави разкази на Веселина сж: *Дядовата Славчова унука, Златко, Леля Гена, Ратай, Стрина Венковица и снаха ѝ* и др.

Увлѣченъ въ политическия животъ, Т. Г. Влайковъ близу 25 години не бѣ написалъ ни единъ разказъ. Отъ преди две години той наново се залови за писателство и написа нѣколко нови повести, отъ които се вижда, че неговата дарба и на стари години е тъй висока и плодovitа, както бѣ и на младини.

По-долу предаваме една часть отъ разказа „Златко“, а препорѣчаме на нашитѣ читатели да се опознаятъ по-отблизо съ разказитѣ на Веселина, които сега наново се печататъ — първия томъ излѣзе отъ печать преди една година.

